

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/57/2023
Identifikačné číslo spisu: 7214222983
Dátum vydania rozhodnutia: 25.04.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:7214222983.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej v spore žalobcu „MAINTENANCE PROFI, s.r.o.“, Rovníková 4, Košice, IČO: 36 568 457, zastúpeného JUDr. Petrom Majerníkom, advokátom, Werferova 1, Košice, proti žalovanému KOSIT a.s., Rastislavova 98, Košice, IČO: 36 205 214, zastúpenému advokátskou kanceláriou IURISTICO s.r.o., Cimborkova 13, Košice, IČO: 36 588 041, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 33Cb/181/2014, o zaplatenie 3 365,48 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30. decembra 2019 č. k. 3Cob/102/2018-183, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.
- II. Žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 14. apríla 2018 č. k. 33Cb/181/2014-85 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3 323,48 eura s 0,05% úrokmi z omeškania denne od 28. mája 2014 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov spojenú s uplatnením pohľadávky v sume 40 eur všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.).

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa v tomto konaní domáha úhrady istiny 3 365,48 eura s príslušenstvom, v ktorej už zarátal paušálnu náhradu nákladov spojenú s uplatnením pohľadávky 40 eur, čo odôvodnil tým, že dňa 31. mája 2013 uzatvoril so žalovaným servisnú zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytoval žalovanému služby. Žalobca cenu poskytnutých služieb uplatnil faktúrou č. 20140051 zo dňa 6. mája 2014 na sumu 4 480,04 eura so splatnosťou dňa 27. mája 2014 s tým, že z vyššie uvedenej fakturovanej sumy na základe započítania pohľadávky kompenzačnou námietkou zo dňa 11. júla 2014 započítal sumu 1 154,56 eura, a teda zostatok dlžnej sumy predstavuje 3 325,48 eura, ktorú žalovaný ani po výzve žalobcu v lehote splatnosti doposiaľ nezaplatil. Z tohto dôvodu uplatnil proti žalovanému aj zmluvne dohodnuté úroky z omeškania.

3. Súd prvej inštancie s odkazom na ustanovenia Civilného sporového poriadku (§ 151 ods. 1, § 150 ods. 1, § 187 ods. 1, § 191 ods. 1 a čl. 17 a čl. 8 základných princípov Civilného sporového poriadku) vec právne posúdil podľa ustanovení § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka upravujúceho inomínatnu zmluvu, podľa § 324 ods. 1 a § 340 ods. 1 o spôsobe zániku záväzkového vzťahu a o čase splatnosti - zročnosti záväzku, podľa § 580 Občianskeho zákonníka o započítaní vzájomných pohľadávok a § 365, § 369 ods. 1 a § 369c Obchodného zákonníka, upravujúce omeškanie dlžníka a nároky z toho plynúce.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol zmluvný vzťah na základe Servisnej zmluvy uzatvorenej podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka dňa 31. mája 2013, ku ktorej strany dňa 13. marca 2014 uzatvorili Dodatok č. 1. Rovnako mal za preukázané, že na základe žiadanky na opravu zo dňa 9. apríla 2016 a v súlade so servisnou zmluvou a jej dodatkom vykonal žalobca pre žalovaného opravu motorového vozidla po autonehode a cena za pracovné operácie, t.j. za prácu a materiál bola žalovanému vyúčtovaná k číslu zákazky OB002270 daňovým dokladom - faktúrou č. 20140051 dňa 6. mája 2014 s dátumom splatnosti dňa 27. mája 2014 v sume 4 480,04 eura, ktorú žalovaný žalobcovi doposiaľ neuhradil.

5. Za nesporné považoval súd prvej inštancie aj zistenie, že žalobca listom zo dňa 11. júla 2014 jednostranným právnym úkonom započítal pohľadávku z vyššie uvedenej faktúry proti žalovanému v sume 1 154,56 eura, z dôvodu ktorého si uplatnil v predmetnom konaní už len sumu 3 325,48 eura. Súd prvej inštancie jednostranný zápočet žalobcu listom zo dňa 11. júla 2014 - započítanie pohľadávky kompenzačnou námietkou, ktorý bol žalovanému doručený dňa 14. júla 2014, a ktorým žalobca jednostranne započítal svoju splatnú pohľadávku z vyššie uvedenej faktúry v sume 4 480,04 eura s pohľadávkou žalovaného splatnou dňa 19. júna 2014 v celkovej výške 1 154,56 eura považoval za platný, pretože žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal neexistenciu takejto pohľadávky žalovaného proti žalobcovi.

6. Súd prvej inštancie vyhodnotil tvrdenie žalovaného v podanom odpore a na pojednávaní, že doručil žalobcovi žiadosť poisťovne o doloženie nadobúdacích dokladov náhradných dielov k faktúre vystavenej žalobcom za nepreukázané, keďže tieto tvrdenia žalovaný žiadnym relevantným spôsobom a dôkazom nepreukázal, z čoho súd prvej inštancie vyvodil, že k doručeniu a zaslaniu vyššie uvedenej žiadosti žalobcovi zo strany žalovaného nedošlo. Navyše súd prvej inštancie zdôraznil, že na fotokópii listinného dôkazu predloženého žalovaným absentuje aj dátum vyhotovenia tejto žiadosti.

7. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca predloženými listinnými dôkazmi preukázal oprávnenosť uplatnenej peňažnej pohľadávky, a preto žalobe vyhovel. Naopak, žalovaný nepreukázal prostriedkami procesnej obrany, že žalobcom uplatnená peňažná pohľadávka je nedôvodná, pretože žalovaný ním uvádzané tvrdené skutočnosti žiadnymi dôkazmi nepreukázal. Zdôraznil súd prvej inštancie, že zo strany žalovaného súdu nebol predložený audit, ktorý mali vykonávať zamestnanci žalovaného, ani záver tohto auditu a rovnako ani dôkaz o tom, že žalovaný dal vypracovať súkromný znalecký posudok. Výpočutie svedkov navrhnutých žalovaným považoval preto súd prvej inštancie za nadbytočné, keďže závery tohto auditu, ani tvrdený zistený rozdiel, ktorý mal byť vyúčtovaný daňovým dokladom - faktúrou č. 1143201 v sume 238 512,24 eura nebol súdu predložený a žalovaný rovnako nepreukázal konkrétne, ktoré faktúry žalobcu boli predmetom auditu zamestnancov žalovaného.

8. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nielen tvrdeniami ale aj predloženými listinnými dôkazmi preukázal oprávnenosť uplatnenej peňažnej pohľadávky, žalobe vyhovel a uložil žalovanému zaplatiť pohľadávku 3 323,48 eura spolu so zmluvne dohodnutým úrokom z omeškania, ktorý si uplatnil žalobca v súlade so servisnou zmluvou a jej dodatkom ako aj paušálnu náhradu nákladov spojenú s uplatnením pohľadávky vo výške 40 eur.

9. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 a 2 CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

10. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Košiciach, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom zo dňa 30. decembra 2019 č. k. 3Cob/102/2018-183 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Ďalej rozhodol, že žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

11. Odvolací súd s poukazom na § 387 ods. 2 CSP uviedol, že okresný súd v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie pre posúdenie žalobcovho nároku a v odôvodnení svojho rozsudku to aj zdôvodnil. Rozsudok okresného súdu nie je arbitrárny, nie je ani nedostatočne odôvodnený, pretože okresný súd vyjadril skutkové zistenia, závery a tieto aj správnym spôsobom zhodnotil.

12. Krajský súd v Košiciach zdôraznil, že žalovaný nespochybnil rozsah vykonanej opravy, druh a množstvo použitého materiálu, ako ani rozsah prác a ich cenu. Preto súd prvej inštancie správne považoval tieto skutočnosti za nesporné. Pokiaľ žalovaný len vo všeobecnosti spochybnil iba cenu poskytnutého materiálu, avšak bez uvedenia v čom považuje cenu za nesprávnu, ktorý materiál bol podľa jeho názoru v zmysle vystavenej faktúry nesprávne vyúčtovaný, a v akom rozsahu považuje nárok žalobcu a v akej časti za nesprávny, prípadne nedôvodný, a v akej časti za správny, správne súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný nepreukázal prostriedkami procesnej obrany, že uplatnená pohľadávka žalobcu je nedôvodná.

13. Odvolací súd dodal, že ak žalovaný nevyužil prostriedky procesnej obrany v súdnom konaní (žiadne prostriedky procesnej obrany nekonkretizoval) a na svoju obranu nepredložil žiadne dôkazné prostriedky (konkrétne dôkazy), len samotné tvrdenie (konštatovanie) žalovaného, že faktúra je nadmerne vysoká, nepostačuje, a preto takéto samotné tvrdenie v súdnom konaní nemôže viesť k tomu, aby žalobcom preukázaná pohľadávka nebola žalobcovi v súdnom konaní priznaná.

14. Taktiež podľa odvolacieho súdu z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že súd prvej inštancie v rámci konania už aplikoval ustanovenia nového procesného predpisu, keď stranám sporu doručil procesné poučenia o ich procesných právach a povinnostiach vyplývajúcich z tohto nového procesného predpisu. Ide o poučenie strán o procesných právach a povinnostiach podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, na ktoré sa odvoláva súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, teda aj o povinnosti uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany (najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany a hmotnoprávne námietky) včas. Závery súdu prvej inštancie, že zo strany žalovaného počas konania pred súdom prvej inštancie nedošlo k účinnému popretiu skutkových tvrdení žalobcu, a že žalovaný nepreukázal prostriedkami procesnej obrany, že uplatnená peňažná pohľadávka žalobcu je nedôvodná, považoval odvolací súd za správne a nepochybne vyplývajú aj z obsahu spisu.

15. Za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku odvolateľa, že už v odpore tvrdil, že žalobcu vyzval na predloženie nadobúdacieho titulu k náhradným dielom použitým v súvislosti s opravou vozidla (skutkové tvrdenie strany), a že žalobca až na pojednávaní poprel žalovaným tvrdené skutočnosti teda, že ho žalovaný nevyzval, a preto žalovaný mal za to, že jeho tvrdenie o vyzvaní žalobcu na predloženie dokladov nebolo do pojednávania popreté, preto neexistoval ani dôvod takúto nespornú okolnosť preukazovať dokazovaním. Toto tvrdenie žalovaného z obsahu podaného odporu podľa odvolacieho súdu nevyplýva. V podanom odpore proti vydanému platobnému rozkazu žalovaný s odkazom na obsah listu poisťovne uviedol, že si poisťovňa Kooperatíva vyžiadala od odporcu nadobúdacie doklady náhradných dielov k faktúre č. 20140051 vystavenej navrhovateľom, navrhovateľ však tieto doklady doposiaľ nepredložil. Z uvedeného podľa krajského súdu vyplýva, že žalovaný sa v odpore nezmieňuje o skutočnosti, že by sám navrhovateľa o niečo žiadal, na niečo ho vyzval. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že až na pojednávaní sa žalovaný vyjadril, že na žiadosť poisťovne vyzval žalobcu na predloženie dokladov, čo však žalobca poprel a žalovaný toto svoje tvrdenie relevantným dôkazom nepreukázal v konaní pred súdom prvej inštancie, ale ani následne v odvolacom konaní.

16. Ďalej krajský súd uviedol, že nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalovaného, nie je postupom, ktorým by mu odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy

budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie stranám sporu. Z uvedeného potom vyplýva, že pokiaľ súd prvej inštancie nevykonal dôkaz navrhnutý žalovaným, nebol týmto postupom žalovaný vylúčený z realizácie žiadneho procesného práva, ktoré mu patrí. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný podaním zo dňa 10. novembra 2017 navrhol výsluch svedkov z dôvodu, že je potrebné ozrejmiť a preukázať postup žalobcu pri fakturácii cien náhradných dielov a navrhovaní svedkovia disponujú informáciami o postupe žalovaného, keďže za žalovaného realizovali audit, ku ktorému žalovaný pristúpil v mesiaci máj 2014 po neúmernom náraste nákladov na opravu motorových vozidiel žalovaného.

17. Z obsahu zápisnice o pojednávaní podľa odvolacieho súdu nevyplýva, že žalovaný zotrval na vykonaní tohto dôkazu. Súd prvej inštancie však nevykonanie tohto dôkazu dostatočným spôsobom ozrejnil v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu (bod 22., 23.) a s dôvodmi nevykonania tohto navrhovaného dôkazu sa odvolací súd stotožnil. Je totiž potrebné prisvedčiť súdu prvej inštancie, že svedkovia mali byť vypočúvaní ku skutočnostiam, ktoré netvorili predmet skutkových tvrdení žalovaného. Žalovaný nielenže nepredložil audit, ktorý dal vypracovať podľa jeho tvrdenia v máji 2014, avšak ani nešpecifikoval, čo bolo predmetom auditu, kedy prebiehal, ako dopadol, aké sú jeho výsledky a predovšetkým netvrdil ani, či predmetom auditu mal byť aj servisný prípad, ktorý je predmetom faktúry, ktorej uhradenia sa žalobca domáha, a preto odvolací súd ani túto námietku odvolateľa nepovažoval za dôvodnú.

18. Záverom napadnutého rozhodnutia odvolací súd zdôraznil, že za situácie, keď žalobca uniesol dôkazné bremeno na preukázanie dôvodnosti svojho nároku a žalovaný svoju obranu, že povinnosť plniť mu nevznikla náležite nepreukázal, súd prvej inštancie rozhodol na základe vykonaných dôkazov (po vyhodnotení dôkazov jednotlivo ako aj vo vzájomnej súvislosti) správne, keď žalobe vyhovel. Odvolací súd sa s týmto vyhodnotením súdu prvej inštancie stotožnil a dodal, že toto vyhodnotenie dáva v predmetnej veci dostatočný podklad pre závery prijaté súdom prvej inštancie o dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku voči žalovanému.

19. Taktiež odvolací súd poznamenal, že pokiaľ žalovaný v odvolaní a v replike uvádza nové skutočnosti a predkladá nové dôkazy, že v zmysle ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie v tomto prípade nemožno v odvolacom konaní použiť. Tieto dôkazy a skutočnosti nemohol (nesmel) vziať do úvahy ani odvolací súd a tento prístup je základom neúplného apelačného systému, ktorým je ovládané odvolacie konanie.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP.

21. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný, prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f) CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Žalovaný (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP uviedol, že v konaní došlo k nesprávnemu rozloženiu dôkazného bremena. V tejto súvislosti dovolateľ uviedol, že od začiatku (a potom aj na prvom a jedinom pojednávaní dňa 17. apríla 2018) výslovne uvádzal, že zo strany žalobcu došlo k uplatňovaniu podstatne vyšších čiastok za materiál, než bolo v súlade so zmluvou, pričom faktúra pôvodne v sume 4 480,04 eura pozostáva z ceny za materiál v sume 3 304,37 eura a žalobca si uplatnil v konaní práve len sumu 3 325,48 eura, t.j. v podstate len cenu za materiál, zdôrazňoval, že by mal žalobca preukázať, že materiál vyfakturoval v súlade so zmluvou, pretože doposiaľ žalobca nepreukázal, že naozaj dodržal ustanovenie zmluvy, že vyúčtoval materiál v cenách, ktoré boli určené zmluvou (t.j. so zľavou 10% alebo 13% oproti doporučenej maloobchodnej cene). Žalobca na túto svoju povinnosť rezignoval. Neuniesol tak svoje dôkazné bremeno. Napriek tomu na súdoch oboch inštancií zaznamenal úspech.

23. Závery odvolacieho súdu, že žalovaný skutkové tvrdenia žalobcu účinne nepoprel, nie sú správne. Odvolací súd to odôvodnil tým, že „žalovaný len vo všeobecnosti spochybnil iba cenu poskytnutého materiálu, avšak bez uvedenia, v čom považuje cenu za nesprávnu, ktorý materiál bol podľa jeho názoru v zmysle vystavenej faktúry nesprávne vyúčtovaný, a v akom rozsahu považuje nárok žalobu, a v akej časti za nesprávny, prípadne neodôvodnený, a v akej časti za správny“ (bod 43. rozsudku). Podľa názoru odvolacieho súdu „len samotné tvrdenie (konštatovanie) žalovaného, že faktúra je nadmerne vysoká, nepostačuje“. Na tomto základe potom odvolací súd uzavrel, že „dôkazné bremeno na preukázanie uplatneného nároku bolo na žalobcovi, ktorý dôkazné bremeno uniesol. Žalovaný však neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojej obrazy, že povinnosť plniť mu nevznikla“.

24. Podmienkou účinného popretia skutkového tvrdenia zo strany žalovaného nie je opis toho, v akej výške má byť nárok žalobcu prípadne daný (alebo v akej je nedôvodný). Je vecou žalobcu, aby svoj nárok preukázal v celom rozsahu, čo obnáša preukázanie toho, aký materiál žalovanému dodal (konkrétne špecifikovaný, čo do druhu a množstva), aké boli obvyklé maloobchodné ceny tohto materiálu a následný prepočet toho, že žalobca žalovanému skutočne vyfakturoval cenu v súlade so servisnou zmluvou, t.j. poskytol zľavu 10%, resp. 13% z uvedenej maloobchodnej ceny. Žalovaný v tomto smere nemá žiadnu povinnosť tvrdenia ani dôkaznú povinnosť. Najmä treba pripomenúť, že negatívna okolnosť („že povinnosť plniť mu nevznikla“) sa nepreukazuje. Zároveň je žalovaný presvedčený, že z hľadiska povinnosti tvrdenia bol dostatočne konkrétny na to, aby bolo popretie tvrdenia žalobcu účinné, ako aj celkom konkrétne.

25. Dovolateľ zdôraznil, že žiadna povinnosť preukázať tvrdenia, ktorými sa popierajú skutkové tvrdenia protistrany, pre účinné popretie skutkového tvrdenia protistrany v zmysle § 151 CSP neexistuje a toto si mal podľa dovolateľa odvolací súd vymyslieť. Ak by mal v zmysle tohto právneho názoru žalovaný preukazovať „v čom považuje cenu za nesprávnu, ktorý materiál bol podľa jeho názoru v zmysle vystavenej faktúry nesprávne vyúčtovaný, a v akom rozsahu považuje nárok žalobu, a v akej časti za nesprávny, prípadne neodôvodnený, a v akej časti za správny“, musel by dokazovať to, čo má zjavne dokazovať žalobca, a to zrejme proti samému sebe (arg. ad absurdum).

26. Ďalej dovolateľ uviedol, že v konaní došlo k zamietnutiu jeho návrhov na vykonania dokazovania. Žalovaný dodal, že už v odpore proti platobnému rozkazu poukazoval na to, že ceny materiálu vyúčtované žalobcom v súvislosti s opravou vozidla IVECO Eurocargo ev. č. Y. XXXJ. boli výrazne nadhodnotené. O tom, že fakturácia cien materiálu žalobcom nebola vykonávaná po práve, svedčí i to, že poisťovňa, ktorá likvidovala poistnú udalosť, spoločnosť vyzvala na predloženie nadobúdacích dokladov k materiálu. List poisťovne, ktorým bol na toto vyzvaný, predložil žalovaný spolu s odporom. Ešte v konaní na súde prvej inštancie žalovaný podaním zo dňa 10. novembra 2017 (t.j. viac ako päť mesiacov pred prvým pojednávaním uskutočneným v spore) navrhol výsluch svedkov, zamestnancov spoločnosti žalovaného, a to G. K., V. I. Y., V. U. Y. a V. N. J.. Dovolateľ je názoru, že tento návrh riadne odôvodnil, že žiadne „zotrvanie“ na návrhoch na dokazovanie sa nevyžaduje. Úkony sa robia písomne, alebo ústne na pojednávaní, potvrdzovať ich netreba. Navyše pozornosti odvolacieho súdu podľa dovolateľa ušlo, že tesne pred vyhlásením dokazovania za skončené žalovaný zopakoval jeho návrh na výsluch svedkov (zápisnica z pojednávania, strana 5).

27. Žalovaný ďalej k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP uviedol, že napadnutému rozsudku absentuje riadne odôvodnenie. Žalovaný je presvedčený, že ani súd prvej inštancie, ani odvolací súd nevysvetlili, prečo by mal byť irelevantný jeho návrh na uloženie povinnosti žalobcovi predložiť nadobúdacie faktúry týkajúce sa materiálu za celé obdobie trvania právneho vzťahu zo servisnej zmluvy. Keďže spochybňoval správnosť účtovania cien materiálu, pričom podľa cenovej dohody cena mala byť vo výške doporučenej maloobchodnej ceny zníženej o stanovenú zľavu, je potrebné preukázať, aký konkrétny materiál bol použitý zo strany žalobcu (cena originálnych náhradných dielov a „neoriginálnych“ náhradných dielov sa výrazne líši). Ich rozhodnutia sú tak podľa dovolateľa celkom nepreskúmateľné, a teda porušujúce právo na spravodlivý proces kedy na špecifickú otázku sa vyžaduje špecifická odpoveď. Dôvody súdov oboch inštancií, ktorými by malo byť odôvodnené nevyslúchnutie navrhovaných svedkov, sú navyše podľa dovolateľa arbitrárne. Nie je

možné nevykonať jeden dôkaz s poukazom na to, že strana nepredložila iný dôkaz. Pritom žalovaným tvrdené skutočnosti sú zásadné a v návrhu na výsluch svedkov špecifikoval, aké skutočnosti sa majú výsluchmi preukázať a objasniť.

28. Ostatnou vadou v konaní v zmysle § 420 písm. f) CSP mala byť podľa dovolateľa tá, že bola nesprávne aplikovaná sudcovská a zákonná koncentrácia konania. Pokiaľ odvolací súd naznačuje uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania (bod 51. rozsudku), treba podľa dovolateľa uviesť, že súd prvej inštancie poučil strany o procesných právach a povinnostiach prípisom zo dňa 22. septembra 2017, avšak bez toho, aby strany v tejto súvislosti vyzval na vyjadrenie a predloženie návrhov na dokazovanie. Zároveň vôbec nepostupoval podľa nových ustanovení Civilného sporového poriadku a nevyzýval žalovaného na podanie vyjadrenia k žalobe, resp. k vyjadreniu žalobcu zo dňa 15. januára 2015, hoci mu to následne ust. § 167 CSP ukladalo. Práve toto ustanovenie ukladá špecificky povinnosť súdu poučiť strany o sudcovskej koncentrácii konania v súvislosti s predložením repliky a dupliky. Sudcovská koncentrácia sa tak v prejednávacom prípade vôbec nemohla podľa dovolateľa uplatniť. Vzhľadom na uvedené bolo možné v konaní predkladať nové tvrdenia a návrhy na vykonanie dokazovania do zákonnej koncentrácie konania. Do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa konanie končí, mal pritom žalovaný tvrdiť všetky rozhodujúce skutočnosti a navrhol celý rad dôkazov.

29. Pokiaľ odvolací súd poukazuje na zákonnú koncentráciu konania (bod 62. rozsudku), treba podľa dovolateľa poukázať na analógiu uvedeného dôkazného prostriedku s inými dôkaznými prostriedkami, napr. s výsluchom svedka. Pokiaľ súd prvej inštancie navrhnutého svedka nevyslúchne, neznamená to, že svedka nemôže v odvolacom konaní vyslúchnuť odvolací súd, lebo tento dôkaz neexistoval v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie. Podstatným z hľadiska včasnosti využitia dôkazného prostriedku je totiž návrh na jeho uskutočnenie.

30. Nesprávny postup odvolacieho súdu vzhľadom na dovolateľa aj tým, že tento neprihliadol na ním vznesenú námietku zaujatosti. Žalovaný dodal, že voči rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie, v ktorom ako jeden z odvolacích dôvodov namietol aj zaujatosť sudkyne v zmysle § 365 ods. 1 písm. c) CSP. Odvolací súd k tomu uviedol, že uvedenou námietkou zaujatosti sa nezaoberal a neprihliadol na ňu, pretože sa týka len procesného postupu sudkyne, čo v zmysle § 53 ods. 3 CSP nemá byť prípustné, a je podaná po lehote podľa § 53 ods. 1 CSP.

31. V prvom rade dovolateľ uviedol, že ust. § 53 CSP sa týka výlučne podávania námietky zaujatosti v tzv. mimoinštančnom postupe. Nevzťahuje sa na namietanie zaujatosti sudcu, pokiaľ je uvedené odvolacím (alebo dovolacím) dôvodom. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP nie je viazaný na podanie námietky zaujatosti v zákonom stanovených lehotách pre podanie námietky zaujatosti a ani sa naň nevzťahujú ďalšie obmedzenia vyplývajúce z inštitútu námietky zaujatosti. Námietka zaujatosti iniciuje mimoinštančný prieskum namietanej zaujatosti sudcu, zatiaľ čo namietanie pochybnosti o nezaujatosti sudcu v odvolaní rieši odvolací súd v rámci inštančného postupu. Neplatia preto najmä žiadne obmedzujúce lehoty (okrem lehoty na podanie príslušného opravného prostriedku, v rámci ktorej je potrebné odvolanie v uvedenom smere odôvodniť).

32. Keďže odvolací súd vôbec nepreskúmal podaný odvolací dôvod, mal porušiť tým právo na súdnu ochranu na nestranný súd a nerešpektoval ani samotné právo žalovaného na nestranný súd.

33. V závere dovolania žalovaný zdôraznil, že konanie ako celok musí byť spravodlivé, čo zahŕňa aj vyhodnocovanie návrhov na dokazovanie a vyhodnocovanie samotných dôkazov. Žiadne ustanovenie Civilného sporového poriadku nemožno vykladať a uplatňovať v konaní pred súdom tak, aby niektorá strana bola zvýhodnená na úkor druhej strany pri uplatňovaní práv alebo, aby mala priaznivejšie postavenie pri prejednávaní a rozhodovaní veci (podobne I. ÚS 59/00, III. ÚS 454/2011). Žalovaný je presvedčený, že súdy oboch inšancií selektívnym prístupom k ponúkaným dôkazom zvýhodnili žalobcu, keďže sa pri rozhodovaní dominantne orientovali na dôkazy svedčiace v prospech žalobcu a úplne opomenuli tvrdenia a navrhované dôkazy prekladané žalovaným, k čomu ani nedokázali sformulovať prijateľné dôvody. Došlo tak i k porušeniu princípu rovnosti zbraní, čo rovnako signalizuje

porušenie základného práva na rovnosť strán, ktoré je nevyhnutnou súčasťou práva na spravodlivý proces.

34. Preto dovolateľ navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

35. Žalobca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

36. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný v neprospech, ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený podľa § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

37. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je skôr reštriktívny výklad (porovnaj 9Cdo/72/2020, 9Cdo/260/2021).

38. Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu, ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

39. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 CSP, pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

40. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

41. Túto vadu vzhľadom dovolateľ v takom postupe konajúcich súdov, kedy tieto podľa jeho názoru náležitým spôsobom nevyhodnotili produkované dôkazy oboma sporovými stranami, čím mali nesprávne rozložiť dôkazné bremeno, nevyhoveli návrhom na vykonanie na dokazovanie zo strany žalovaného a týmto žalovanému súdy nezabezpečil rovnosť zbraní v celom sporovom konaní, a to pri nesprávnej aplikácii sudcovskej a zákonnej koncentracii konania. Navyše, konajúce súdy mali podľa dovolateľa vyžadovať, aby ako žalovaný produkoval dôkazy o skutočnostiach, na ktoré bol povinný žalobca s tým, že mal preukázať skutočnosti, ktoré neexistujú v zmysle negatívnej dôkaznej teórie. Z uvedeného dôvodu považuje dovolateľ napadnuté rozhodnutie za nedostatočné a arbitrárne.

42. V súvislosti s vyššie uvedenou námietkou súvisiacou s dokazovaním, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení

strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f) OSP nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v § 241 ods. 1 písm. a) až c) OSP. Pre tento záver svedčí aj § 243a ods. 2 druhá veta OSP, ktorý upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 7. novembra 2013 sp. zn. 5Cdo/275/2013). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

43. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP).

44. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten, ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 CSP).

45. Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvej inštancie; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 384 CSP).

46. Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 442 CSP).

47. Keď Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením, alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil. Zároveň dovolací súd poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/46/2017 a obdobne aj sp. zn. 4Obdo/41/2017, v ktorom uviedol, že „súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán.

48. Dovolací súd ďalej uvádza, že pokiaľ súd nevykoná v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP (I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, IV. ÚS 511/2020). V súvislosti s uvedeným však dovolací súd považuje za potrebné upozorniť, že Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať, ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/2009).

49. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí s poukazom na obsah spisového materiálu zdôraznil, že žalovaný nevyužil prostriedky procesnej obrany v súdnom konaní (žiadne prostriedky procesnej obrany nekonkretizoval) a na svoju obranu nepredložil žiadne dôkazné prostriedky (konkrétne dôkazy), len

samotné tvrdenie (konštatovanie) žalovaného, že faktúra je nadmerne vysoká nepostačuje, a preto takéto samotné tvrdenie v súdnom konaní nemôže viesť k tomu, aby žalobcom preukázaná pohľadávka nebola žalobcovi v súdnom konaní priznaná. Taktiež podľa odvolacieho súdu z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že súd prvej inštancie v rámci konania už aplikoval ustanovenia nového procesného predpisu s tým, že závery súdu prvej inštancie o tom, že zo strany žalovaného počas konania pred súdom prvej inštancie nedošlo k účinnému popretiu skutkových tvrdení žalobcu, a že žalovaný nepreukázal prostriedkami procesnej obrany, že uplatnená peňažná pohľadávka žalobcu je nedôvodná, považoval odvolací súd za správne a nepochybne vyplývajú aj z obsahu spisu.

50. Dovolací súd zdôrazňuje, že súd môže zásadne vykonať iba tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu. Proces dokazovania je týmto vybudovaný výlučne na princípe prejednávacom, princípe kontradiktórnosti konania, ako aj koncentračnej zásade. Súd však vykonáva dokazovanie len v prípade, ak došlo k účinnému popretiu skutkových tvrdení podľa § 151 ods. 2 CSP. Cieľom dôkaznej povinnosti je totiž unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu s tým, že porušenie povinnosti tvrdenia sa považuje za procesnú pasívu strany sporu. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom (stranou) v opačnom procesnom postavení než je účastník (strana), ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť (III. ÚS 415/2022).

51. V súdnej veci obsah spisového materiálu deklaruje, že od začatia súdneho konania žalobca na základe vymedzených tvrdení v žalobe preukazoval dôvodnosť ním uplatneného nároku o zaplatenie sumy 3 365,48 eura s príslušenstvom a na druhej strane žalovaný dôvodnosť výšky tohto uplatneného nároku popieral. Konajúce súdy po vykonaní dokazovania okrem iného ustálili, že žalovaný nespochybnil rozsah vykonanej opravy, druh a množstvo použitého materiálu ako ani rozsah prác a ich cenu, a preto konajúce súdy považovali tieto skutočnosti za nesporné. Zároveň konajúce súdy uzavreli, že tvrdenie (konštatovanie) žalovaného, že faktúra je nadmerne vysoká, nepostačuje, a preto takéto samotné tvrdenie v súdnom konaní nemôže viesť k tomu, aby žalobcom preukázaná pohľadávka nebola žalobcovi v súdnom konaní priznaná. Takýto procesný postup súdov sa dôsledne riadil princípom konradiktórnosti a koncentračnou zásadou, z ktorého dôvodu sa nie je možné stotožniť s dovolacou námietkou žalovaného, že mu súdy nezabezpečili rovnosť strán v celom sporovom konaní, prípadne že došlo v konaní k narušeniu princípu „rovnosti zbraní“. Rovnako nie je možné vzhľadnú tú námietku dovolateľa, že by súdy od žalovaného v konaní vyžadovali produkovať dôkazy, na ktoré by bol povinný žalobca, keďže žalovaný v konaní popieral skutočnosti uvádzané žalobcom.

52. Čo sa týka dovolacej námietky spájanej s negatívnou dôkaznou teóriou, na ktorú poukazuje žalovaný, dovolací súd uvádza, že táto teória je daná tým, že negatívna - neexistujúca skutočnosť sa nepreukazuje. Tu však možno konštatovať, že samotná právna skutočnosť, teda Servisná zmluva uzatvorená podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka dňa 31. mája 2013, ku ktorej strany dňa 13. marca 2014 uzatvorili Dodatok č. 1, ako aj žiadanka na opravu zo dňa 9. apríla 2016 a v súlade so servisnou zmluvou a jej dodatkom, kedy žalobca vykonal pre žalovaného opravu motorového vozidla po autonehode a cena za pracovné operácie, resp. jej existencia nebola namietaná zo strany žalovaného. Sporná bola výška vyúčtovaná žalobcom za materiál k číslu zákazky OB002270 daňovým dokladom - faktúrou č. 20140051 zo dňa 6. mája 2014 s dátumom splatnosti dňa 27. mája 2014 v sume 4 480,04 eura, ktorá bola podľa tvrdení žalovaného vysoká. V danom prípade tu bola existujúca skutočnosť (Servisná zmluva a vykonanie opravy) a bolo potrebné iba upresniť, alebo ozrejmiť pred súdom prvej inštancie, v akej výške bola táto skutočnosť - oprava vykonaná a nebolo treba osvedčovať záver, či takáto skutočnosť - oprava nastala, alebo nenastala. Negatívna dôkazná teória teda nie je aplikovateľná v prípadoch, ak sa iba zisťuje v danom prípade výška právnej skutočnosti, ktorá z pohľadu oboch sporových strán nastala, avšak nie je zrejme presne, v akej výške vynaložených nákladov sa tak stalo. Preto, ak dovolateľ namietal, že konajúce súdy od neho, ako žalovaného v konaní žiadali, aby preukázal neexistujúce skutočnosti - t.j. aby preukázal, aké boli obvyklé maloobchodné ceny dodaného materiálu, a následný

prepočet toho, že žalobca žalovanému skutočne vyfakturoval cenu v súlade so servisnou zmluvou, t.j. poskytol zľavu 10%, resp. 13% z uvedenej maloobchodnej ceny, nešlo o aplikáciu negatívnej dôkaznej teórie, ale len o presun dôkazného bremena, keďže žalovaný výšku fakturovanej servisnej sumy poprel. Bolo teda na sporových stranách, aby na základe svojich skutkových tvrdení, resp. predložených listinných dôkazov uvedenú skutočnosť, čo sa týka výšky servisného úkonu preukazovali, resp. popierali. V tomto je zo záverov konajúcich súdov zrejmé, že žalobca k žalobe predložil skutkové tvrdenia, ako aj k tomu prislúchajúce dôkazy o vykonanom servise a fakturovanej výške opravy. Pri takto predloženom dôkaze a skutkovom tvrdení zo strany žalobcu bolo následne na strane žalovanom, aby v prvom rade svojim skutkovým tvrdením a neskôr aj predložením dôkazných prostriedkov vyvrátil výšku uplatnenej sumy za servisný úkon zo strany žalobcu. V tomto treba aj zo záverov odvolacieho súdu konštatovať, že po príslušných procesných poučeniach žalovaný prenesené dôkazné bremeno dostatočne neuniesol, čo malo za následok procesného neúspechu.

53. K dovolacej námietke súvisiacej s nevykonaním dôkazu - výsluch svedkov, zamestnancov spoločnosti žalovaného, a to G. K., V. I. Y., V. U. Y. a V. N. J., ktorá je zhodná s námietkou odvolacou, dovolací súd poukazuje na záver odvolacieho súdu, ktorý mal za to, že súd prvej inštancie však nevykonanie tohto dôkazu dostatočným spôsobom ozrejmil v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu a s dôvodmi nevykonania takto navrhovaných dôkazov sa odvolací súd stotožnil. Odvolací súd prisvedčil súdu prvej inštancie, že svedkovia mali byť vypočúvaní ku skutočnostiam, ktoré netvorili predmet skutkových tvrdení žalovaného. Dovolací súd dodáva, že konajúce súdy neboli v konaní povinné vykonať všetky žalovaným uvádzané dôkazy, keďže by tieto podľa záverov konajúcich súdov nemali vplyv na posúdenie rozhodujúcej skutočnosti ohľadom servisného úkonu vykonaného v zmysle Servisnej zmluvy v znení jej dodatkov. Súd prvej inštancie zdôraznil, že zo strany žalovaného mu nebol predložený audit, ktorý mali vykonávať zamestnanci žalovaného, ani záver tohto auditu a rovnako ani dôkaz o tom, že žalovaný dal vypracovať súkromný znalecký posudok. Výpočutie svedkov navrhnutých žalovaným považoval preto súd prvej inštancie za nadbytočné, keďže závery tohto auditu, ani tvrdený zistený rozdiel, ktorý mal byť vyúčtovaný daňovým dokladom - faktúrou č. 1143201 v sume 238 512,24 eura nebol súdu predložený a žalovaný rovnako nepreukázal konkrétne, ktoré faktúry žalobcu boli predmetom auditu zamestnancov žalovaného. Takýto postup súdov nižších inštancií, ktorým nezaujali stanovisko ku všetkým dôkazným tvrdeniam a označeniam žalovaného a ním navrhovaným dôkazom, ktoré by už nemali dopad na zistené rozhodné skutočnosti, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP, a to v súlade aj s vyššie označenou ustálenou judikatúrou (bod 48. tohto rozhodnutia).

54. Osobitne dovolací súd dodáva, že ak žalovaný v odvolaní a v replike uvádza nové skutočnosti a predkladá nové dôkazy, odvolací súd takýto postup správne označil s poukazom na § 366 CSP za novotu. Keďže sú novo uvádzané dôkazy novotou v odvolacom konaní, nebol daný dôvod pre ich vykonanie. Dovolací súd sa v tejto súvislosti stotožňuje s tým záverom odvolacieho súdu, v zmysle ktorého by vykonanie dôkazov predložených až v odvolacom konaní, hoci sa mohli predložiť aj skôr, znamenalo popretie princípu neúplného apelačného konania, koncentračnej zásady, popretím dôkaznej povinnosti sporových strán, ako povinnosti tvrdenia v zmysle čl. 8 CSP.

55. Dovolací súd ďalej uvádza, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

56. S poukazom na nálezy ÚS SR sp. zn. II. ÚS 120/2020, IV. ÚS 557/2020, ako aj v zmysle judikatúry ESLP dovolací súd uvádza, že „kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia je potrebné považovať za jeden zo základných aspektov práva na spravodlivý proces, podobne ako právo na rovnosť zbraní, alebo zásadu kontradiktórnosti konania. Podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a „obhájenie“ toho, ako súd procesne postupoval (vrátane toho, ako rozhodol), a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené“.

57. V posudzovanom prípade bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP a v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením, na ktoré odkázal v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

58. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd sa nezaoberal zásadnými dôvodmi podstatnými pre rozhodnutie vo veci, a to najmä ak zdôraznil, že žalovaný sa v odpore nezmieňuje o skutočnosti, že by sám žalobcu o niečo žiadal, na niečo ho vyzval. Z obsahu spisu ďalej podľa odvolacieho súdu vyplýva, že až na pojednávaní sa žalovaný vyjadril, že na žiadosť poisťovne vyzval žalobcu na predloženie dokladov, čo však žalobca poprel a žalovaný toto svoje tvrdenie relevantným dôkazom nepreukázal v konaní pred súdom prvej inštancie ale ani následne v odvolacom konaní, čím neunesol v súdenom spore dôkazné bremeno, a to v ním namietanej časti o výške sumy vykonaného servisného úkonu žalobcom.

59. Dovolací súd preto konštatuje, že odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup nemožno považovať za neodôvodnený. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Zároveň sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP.

60. Záverom dovolací súd v súvislosti s námietkou žalovaného, že odvolací súd neprihliadol na ním vznesenú námietku zaujatosti, ktorú podal v odvolaní, a to ako jeden z odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. c) CSP, zisťuje, že odvolací súd k tejto námietke uviedol, že sa ňou nezaoberal a neprihliadol na ňu, pretože sa týka len procesného postupu sudkyne, čo v zmysle § 53 ods. 3 CSP nemá byť prípustné s tým, že je podaná po lehote podľa § 53 ods. 1 CSP. Dovolateľ je názoru, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP nie je viazaný na podanie námietky zaujatosti v zákonom stanovených lehotách pre podanie námietky zaujatosti a ani sa naň nevzťahujú ďalšie obmedzenia vyplývajúce z inštitútu námietky zaujatosti. S takouto interpretáciou sa dovolací súd nemohol stotožniť, nakoľko je v rozpore so samotným účelom a zmyslom inštitútu vznesenia námietky zaujatosti. Totiž, ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada ani v rámci odvolacieho dôvodu vymedzeného ust. § 365 ods. 1 písm. c) CSP (ust. § 53 ods. 3 CSP totiž pre odvolacie konanie nestanovuje žiadne výnimky a platí bezvýhradne). Týmto závery odvolacieho súdu ohľadom toho, že na v odvolaní vznesenú námietku zaujatosti žalovaným nemohol prihliadnuť, najmä pre namietaný procesný postup vo veci konajúcej sudkyne, kedy iné dôvody na jej vylúčenie v námietke uvedené neboli, nemôžu znamenať porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces a naplnenie dovolacieho dôvodu vyvođeného v zmysle § 420 písm. f) CSP.

61. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že konanie pred odvolacím súdom (ako aj súdom prvej inštancie) nebolo postihnuté namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP.

62. Keďže prípustnosť dovolania žalovaného nie je daná podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c) CSP odmietol a to bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

63. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP s dôrazom na skutočnosť, že žalobcovi žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli.

64. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.